

Srbski logori u Srbiji!

U beogradskim konclogorima “Sajmište” i “Banjica” ubijeno je mnogo ljudi, više nego u Jasenovcu, a o tim logorima se uopće ne govori. A radi se o logorima u glavnom gradu jedne države. Pri tome je logor “Sajmište” bio judenlager, dakle logor isključivo za Židove. Taj logor danas u Beogradu nije ni obilježen! I to izgleda nikome ne smeta. A iz njega, kao ni iz “Banjice” niti jedan Židov nije izišao živ! Logoraši su ubijani čak i po ulicama grada Beograda.

Evo kako to opisuje Philip Cohen: “Mjesec dana kasnije, u Sajmištu je izvršeno konačno rješenje, dolaskom mobilnih plinskih komora iz Njemačke. Između ožujka i svibnja 1942., svako jutro, osim nedjeljom i praznicima, vozilo bi bilo natovareno židovskim ženama i djecom, i starim osobama kojima bi se zatim kazalo da se preseljavaju. U jednom trenutku, naizgled ljubaznom, djeci su čak davane bombone. Sa ispuhom cijevi koja je usmjeravala ispušne plinove u hermetički zatvoren prostor vozila sa žrtvama, vozilo bi nastavljalo svoj put kroz Beograd, završavajući na groblju na Avali, sedam milja jugoistočno od grada. Po dolasku, svi bi bili mrtvi.

Iako žrtve unutar Sajmišta nisu imale pojma o svojoj sudbini izvan logora, plinsko vozilo je jedva mogla biti tajna, bilo za srpsku policiju ili građane Beograda, pošto su lupanja po vratima vozila ili prigušeni krici žrtava dolazili iz neobičnih vozila.” Takvo konačno rješenje dovelo je do toga da je Beograd postao prvi veći grad u porobljenoj Europi “očišćen od Židova – judenfrei”. A to “konačno rješenje” zazivali su sami Srbi i antimasonska izložba, i Apelom srpskom narodu – apelom za kolaboraciju njihovih najviših ljudi, i zabranom prelaska Židova na pravoslavlje od SPC, i antižidovskim markama, i u novinama i u knjigama. Kako je to izgledalo pokazuje knjiga dr. Lazara Prokića “Jevreji u Srbiji”: “Danas je dokazano da su sva dela sabotaže u našoj zemlji finansirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi našeno je mnogo Jevreja.

Kod pohapšenih zbog šverca – opet Židovi!... Kod pohapšenih zbog širenja alarmantnih vesti – opet Židovi!... Zna i Jevreji, Jevreji i Jevreji! Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Ukinimo sve da za prvo vrijeme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negdje – potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!” Ako tome dodamo da su grobišta bila na raznim mjestima na području grada, pa jedan svjedok kaže: “Kako nam je bilo naređeno da brojimo leševa koji su spaljivani, to mi je poznato da je u Jajnicima spaljeno 68.000, a da je nespaljeno ostalo još 1.400 leševa, i to u jednoj raci 1.200 i u dvema po 100 leševa”. Tako je Beograd zapravo jedini glavni

grad jedne države za koji slobodno možemo reći da je bio grad konc-logor! Kako je to uopće bilo moguće?

Pa Nemačka vlada i Srpska Pravoslavna crkva vjerovala su u Hitlerov novi svjetski poredak pa su činile sve da bi stvorili Veliku Srbiju u okviru tog poretka. S druge strane, već tijekom rata, a pogotovo poslije njega, stvaran je Jasenovski mit, kao osnova u dokazivanju tzv. genocidnosti hrvatskog naroda, kako bi mogli sakriti svoje djelovanje tijekom Drugog svjetskog rata. Da bi se mogao stvoriti Jasenovski mit kroz uvećavanje broja žrtava ovog logora za deset i više puta, moralo se i u Njemačkoj povećati anjem ukupnih žrtava tijekom Drugog svjetskog rata.

To je komunističkoj vlasti odgovaralo i stoga što je tako uvećavala svoj doprinos u pobjedi, kao i za dobivanje većih reparacija. Zato se pojavljuje famozna brojka od 1,700.000 žrtava rata, koju je Tito izgovorio još 1945. u Ljubljani, a Kardelj u Parizu 1947. Ali poslije popisa iz 1948. stručnjaci su mogli izračunati kolike su moguće žrtve. Ivo Lah je 1952. pokazao koliko je bio glup pokušaj direktora Saveznog ureda dr. Vogelnika da opravda ovako napuhanu brojku od 1,700.000 žrtava, a dvije godine kasnije u Američkom birou za popis stanovništva P. Mayers i A. Campbell došli su do brojke od 1,067.000. Zato je Jugoslavija do 1963. godine revidirala svoj zahtjev Njemačkoj na 950.000 – podatak koji se u našoj literaturi spominje samo u prijevodu Cohenove knjige. Nadam se da će taj dokument biti dostupan Hrvatskoj, ako već nije. Međutim, Nijemci nisu prihvatili ni taj podatak pa je izvršen popis žrtava 1964. godine koji je dao brojku od 597.323 žrtve, a u Jasenovcu – 49.874!

Međutim prava istina je da je u Jasenovcu bilo 403 žrtve, i to koje su umrle od bolesti. Zapanjujuće je da se i danas smatra, kako je tamo bio ogroman broj žrtava, i to iz srpsko-etničkih redova, no kada se spomenu ova dva logora i ubojstva Židova, u Srbiji, tada usta ostaju otvorena, i zijeva se na sve strane. Nisam antisemit, no istina se svakodnevno prešućuje, a sve ide na teret Hrvata, kao i hrvatskih žrtava.

Primijetimo da je razlika između revidiranog broja žrtava – dakle, broja 950.000 – i broja koji je dobiven popisom jednak ukupnom broju žrtava koji je imala Velika Britanija u Drugome svjetskom ratu! Primijetimo također da je popis bio 1948. pa u proračunima moraju uključiti i žrtve od kraja rata do tada – dakle žrtve križnog puta. Podatci su skriveni od javnosti i tako je omogućen nastavak stvaranja srpskog mita o Jasenovcu. Taj mit je i bio osnovna karika u pripremanju Srba za genocid u Domovinskom ratu, ratu u BiH i sada na Kosovu. Svi oni koji su ga stvarali ili omogućili njegovo stvaranje imaju izravnu odgovornost za taj genocid! Dakle, i dr. Milan Bulajić i oni koji omogućavaju njegov rad! A stvaranje i takav zločin u inak srpskog mita o Jasenovcu ne bi bio moguć da nije podržavan i omogućavan u svijetu. To je već vidljivo iz činjenice da su u Američkom birou za popis stanovništva znali da je moguć broj žrtava negdje oko milijun, a vjerojatno su znali i ono što je Jugoslavija dostavila Njemačkoj, pa ipak je i dalje u publikacijama i političkim istupima u silama pobjednicama Drugog svjetskog rata figurirala brojka od 1,700.000.

Prvi koji je osjetio problemu vodi Jasenovski mit bio je dr. Tušman još šezdesetih godina, a dvadesetak godina kasnije, svojim istraživanjima, jedan Srbin, Bogoljub Kovačić, i jedan Hrvat, Vladimira Žerjavić, pokušali su spriječiti zlokoban u inak Srpskog mita o Jasenovcu. Srpski demograf izračunao je 1,014.000 a hrvatski 1,027.000 žrtava. Međutim, to nije moglo spriječiti genocid koji se pripremao iz jednostavnog razloga što su svjetski moćnici znali i znaju istinu, ali su pomagali stvaranju Jasenovskog mita kao važne karike u otkrivanju svog zločina – Jugoslavije. Srpsku brojku od 700.000 žrtava Jasenovca, dakle brojku koja je za 100.000 već od ukupnog broja žrtava na području cijele Jugoslavije po popisu iz 1964. spominju i dan danas. Pravi broj je 403.

Sjetimo se jednog od takvih, na primjer, Carla Bildta. “Nepriistrasan” predstavnik UN na ovim prostorima i dan danas izravno sudjeluje u održanju srpskog mita o Jasenovcu, dakle sudjeluje u zločinu... Takvi su znali jednog svetog ovjeka i mučenika, kardinala Stepinca – proglasiti ratnim zločincem. Ovjeka kojeg su zbog antirasnih propovjedi Nijemci nazivali prijateljem Židova. Ovjeka koji je tijekom Drugog svjetskog rata spasio veliki broj Židova i Srba. I to u vrijeme dok se u SPC dokazivalo kako je sv. Sava preteča Hitlera! I ne samo to. Na primjer, u ovoj knjizi prvi put se objavljuje jedan dokument u kome 141

žitelj jednog hrvatskog sela moli da se jedan Židov, njihov sumještatinin, pusti iz logora. Molbu je vidio i preporu a na elnik op ine.

A takvih molbi s mnogo potpisa za spašavanje Židova i Srba ima mnogo. I to jedino u Hrvatskoj! Jedino u Hrvatskoj u cijeloj porobljenoj Europi! Nije ih se smjelo objaviti jer bi otežali stvaranje srpskog mita o Jasenovcu. Jer bi bile besmislene tvrdnje o genocidnosti hrvatskog naroda! Jer bi otežali zadržavanje Hrvatske u Jugoslaviji, pa i genocidom ako treba! U Hrvatskoj je uvriježeno mišljenje da svojim najnovijim postupcima svjetske sile žele sakriti svoju odgovornost za genocid koji su Srbi napravili u Domovinskom ratu, jer ve sama injenica da su mogli sprije iti genocid, a nisu, optužuje ih.

Optužuje ih posredno ak i sud u Haagu, jer tamo se vodi proces jednom Hrvat u za navodno gledanje jednog silovanja koje je mogao sprije iti. I dok sud u Haagu ima problema u dokazivanju je li taj Hrvat doista gledao silovanje ili nije, za predsjednike velikih sila i njihove vlade to je unaprijed dokazano. Oni nisu gledali samo jedno silovanje ve su dopustili mnogo, mnogo njih. Dapa e, oni su gledali ubijanje cijelih gradova i sela, a mogli su to sprije iti. Oni su gledali etni ko iš enje, a mogli su ga sprije iti. Oni su gledali genocid, a mogli su ga sprije iti. Zar je jedno silovanje gore od genocida? Sigurno nije. Sudi li, dakle, sud u Haagu tom Hrvat u ili predsjednicima i vladama najmo njih država svijeta? Da, mogli su sprije iti, a nisu. Ali to njih nimalo ne brine. Ne brinu ih prognani Hrvati. Ni danas, a još manje kada je uloga UNPROFOR-a bila da osigura što bezbolniji odlazak tih istih Hrvata iz dijelova Hrvatske koji su bili pod njihovim nadzorom. Dijelova Hrvatske koje su namijenili Srbima. To dokazuje injenica da kažnjavaju Hrvatsku zbog “Oluje”.

Kažnjavaju nekoga zbog osloba anja svojih okupiranih teritorija, a brinu o onima koji su sudjelovali u genocidu!? Otud zakon o povratku Srba. A mnogi od tih Srba su i sudjelovali u genocidu nad svojim susjedima, a ne samo gledali ga. Otud i suluda želja tih svjetskih mo nika da pišu udžbenike iz povijesti Hrvatima. Otud i tvrdnja da Hrvatska pravi predstavu od pokopa u Vukovaru, od pokopa žrtava iz najve e masovne grobnice u Europi poslije Drugog svjetskog rata. Najmla oj žrtvi bilo je dva tjedna. Najstarijoj 104 godine. Tvrdnja beš utnika!

Otud baš u vrijeme dok se vrše pokopi naših ljudi u Vukovaru oni pokre u proces Dinku Šaki u. Žele li nam pokazati kako su važniji zlo ini u injeni prije nego što sam se ja rodio, nego zlo ini u injeni danas, jer su zlo ini u injeni nad Hrvatima? Otud i Zakon o oprost u! Oprost onima koji se ne kaju za svoje zlo ine i oprost ne traže! Radi li se onda uop e o oprost u? Kada su Nijemci izvršili genocid u Drugom svjetskom ratu bili su kažnjeni pedesetak narednih godina. Dakako i još uvijek, jer nemaju onu poziciju u Vije u sigurnosti koju trebaju imati! A upravo oni su, nedavno, u sporazumu s esima pristali na nemogu nost povratka Sudetskih Nijemaca na svoja ognjišta. Jer esi se još uvijek sje aju njihove uloge u Drugome svjetskom ratu. Poslije toliko godina! Me utim, Hrvati se ne smiju sje ati genocida u injenog nad njima ni poslije dvije, tri godine. Jesu li njima Hrvati manje ljudi od Engleza, Rusa, Židova, eha? Radi li se o nekoj novoj vrsti rasnih zakona?

Ne! Jednostavno se radi o dokazu da su svjetski mo nici itekako suodgovorni za genocid izvršen na ovim prostorima u Domovinskom ratu. Njihova odgovornost se ne sastoji samo u tome što su gledali genocid koji su mogli sprije iti, a nisu. Oni su odgovorni što su štite i Jugoslaviju izravno sudjelovali i omogu ili taj genocid. A to kao mo nici žele i mogu sakriti. Zato predsjednik Tu man stalno govori da živimo u tom i takvom svijetu. Da u tom i takvom svijetu moraju se initi kompromisi. ine ih svi.

Na primjer, Centar Simona Wiesenthala sigurno zna za stradanja Židova u Srbiji. Oni sigurno znaju da danas u Beogradu nema nikakve oznake o judenlageru “Sajmište”. Taj beogradski logor isklju ivo za Židove iz koga niti jedan Židov nije izišao živ ne spominje se ni u Jeruzalemu, u Memorijalnom muzeju holokausta. Dapa e, sam Simon Wiesenthal sura uje s dr. Milanom Bulaji em. A podsjetimo se: Bulaji je direktorom Muzeja žrtava genocida u Beogradu.

Dakle Wiesenthal sura uje s ovjekom koji je na elu ustanove koja bi morala osigurati obilježavanje beogradskog judenlagera. A nije! A Wiesenthal sigurno zna sve o beogradskim konc-logorima, o ponašanju srpskih intelektualaca, Srpske pravoslavne crkve u tom ratu. On zna da je Beograd postao

judenfrei još 1942., a Himmler je morao dolaziti u Hrvatsku godinu dana kasnije – nezadovoljan “rješavanjem židovskog pitanja u NDH”! On zna i o porastu antisemitizma u Srbiji danas, jer o tome piše poznati Židov Filip David u svojoj knjizi “Jesmo li udovišta”. Pa ipak oni sve to ipak “ne znaju”.

Ali rade u skladu s interesima onih koji ne žele da se sve to zna. Evo, u “Vjesniku” sam pročitao izjavu ministra Granića “Zuroffov prijedlog o izraelsko-hrvatskom obrazovnom povjerenstvu neprihvatljiv”. Međutim, čini mi se da je dobrodošla ta ideja o izraelsko-hrvatskim komisijama za pregled udžbenika iz povijesti, ideja koja je došla od Wisenthalova centra. Ali ne samo za udžbenike u Hrvatskoj. Nego i u Izraelu i drugdje gdje oni imaju utjecaja! Jer, ako je tko oštećen u povijesnim udžbenicima – to su samo Hrvati! Pokopi u Vukovaru, proglašenje Stepinca blaženikom, strašan su udar na one mešugine u tim svjetskim moćnicima koji imaju savjesti. No, koliko uopće ima takvih?